

Eva Fordinálová

Téli etűdök

Hallgatás

A függöny mögül figyelem a bátortalan cinkecsapatot, ahogy az ablak párkányán félénken, de szorgalmasan csipegetik a hóból a napraforgót.

Nem vagyok képes megfejteni a kódját, nem tudom, milyen morzeüzenetet pötyögtetnek csőröcskékjükkkel, de sürgős lehet, ha félénkségük ellenére olyan határozottan és erőteljesen teszik, hogy engem is megzavartak az íróasztalomnál.

Ezek az üzenetek talán éppen nekem szólnak? Csak nem zavarja őket a számítógép billentyűzete, a teljes lehalkítást és összpontosítást kéri tőlem, hogy kapcsolatot teremthessünk? Alighanem megérezték, hogy én is olyan félénk vagyok, mint ők, hogy én is ugyanúgy fázom, és vágyom a gyöngédségre, mint ők. De hát én nem tudom megérteni őket, sem válaszolni nem tudok. Szótlanul nézem a hópihéket, amint szálldosnak picike fejükre és hátukra. Nem hívhatom be őket. Két különböző világ. Ugyanolyan félős, de kölcsönösen nem megengedő. Én nem tudok repülni. Sem csapatban élni.

Lehet, hogy azt hiszik, kalitkában vagyok... alighanem. Egyedül ülök az „én” fogságában. Senki sem áll meg magányos lakásom ajtaja előtt. Talán nekem is üzenetet kellene küldenem, de hallgatok. Alkalmatlan szolgálattevő. S csak a függöny mögül figyelem a bátortalan cinkecsapatot, amint az ablak párkányán szorgalmasan pötyögtetik morzejeles üzenetüket.

Különbözik az az érzésem, hogy általuk mégis csak megértettem valamit: hogy ki kell nyitnom a kalitkám, és meg kell tanulnom megérteni mindent, ami élő.

Fogadalom

A nyírfák törékeny ágai gyámoltalanul lógnak a januári égbolt acélsúlya alatt. Havazás lesz, vagy eső? Vagy az egész nap megint csak szürke, egyhangú várakozással telik el?

Elgondolkodva nézem a park sétányait, melyeket elleptek az eltakarodott őszi sáros levelei – elolvasatlanul, eldobva, feleslegesen. A valóságban az agyam tekervényeit járom, ugyanúgy beszározva sok-sok elutasított, végig nem mondott hiábavalósággal. Engem is nyom az égbolt acélburája, de vágyom kibújni magamból, a parkon át, a szélesebb útra, mint amilyen az agyam felfogóképessége új térségek nyitására, ahol minden, ami tisztázatlan, gyógyíthatatlan, fájó fölöslegessé, hiábavalóvá válik.

A vállamat a januári égbolt acélos súlya nyomja, és az egész nap szétfolyik a szürke, egyhangú várakozásban. De bensőmben vágyat érzek kibújni magamból, azt mögöttem hagyva, mint az őszi minden lehullajtott levelét, s elinduljak a tavasz elébe.

Sejtés

Ez még nem biztos, csupán sejtés. Magamban térképezem az ösvényeket, utakat, turistaútvonalakot, kitűzöm az irányt, amely kezd csábítani lence illatával.

Az ablak mögötti kinti táj még vigasztalanul szürkésfehér, és a hidegtől gubbaszkodó tollgolyóknak látszó madárcák úgy ülnek a nyírfák egyelőre csupasz ágain, mint néma hangjegyek. A fehér pusztaságban az utak vékony sötét szalagjai távlatának semmi értelme sincs. A külvilág örömtelen.

Az én bensőmben azonban már feltárulkozik minden téli szorongás, amelyeket hagynom kell behegedni, az északi szélviharok által letördelt ágakat el kell tüzelni, minden fagyos reményt, amelyek már újra nem virágoznak, ki kell vágni tövestől.

Újra kell térképeznem az ösvényeket, utakat, hogy értelmet adjanak, új irányt kell venni az új cél felé! Ez még nem bizonyos. Még csak vágyakozás.

Várakozás

Hallgatag nappal! A szürke takaró alatt dideregve reszketnek a nyírfák az ablakom alatt, magukba mélyedve átérzik gyökereik csiklandozását, és feszülten várják, mikor kezd a mézga a fejükbe tolni, hogy újra növekedjenek az új nap reggelén.

Hallgatag nappal! Szórakozottan turkállok kedvelt könyveim között, de ma nem bocsátkoznak társalgásba velem, ma nem lehet velem szót érteni. Magamba mélyedve valami kellemes mocorgást érzek a bensőmben, a gondolatomban, az ujjaim bögyében, feszülten várom a felismerés pillanatát: vajon nem fagytam-e meg a hosszú fagyos tél magányában, a hallgatásban és ürességben, vajon ismét kezdenek-e feltörni bennem az élő szavak, érzelmek, remények, vágyak, elszántság és erő, vajon kezd-e áramlani bennem az élő mézga, új virágzást sejtve az új nap reggelén.

Ma még nem. Ma még hallgatag a nappal. Hanem már érezni benne a vándormadarak szárnyalását, az ősrégi repülési vágyat, a növények gyökérzetének rezzenéseit, az éledés megindulását bensőmben. A sejtésem, hogy élek, hogy bennem gyülemlik az energia az új virágzásra az új nap reggelén.

(Vércse Miklós fordítása)